

[Finansministeren.]

Det er et af argumenterne for, at de bevares under sømandsskatteordningen.

Jeg tror, man stort set er nået frem til det rigtige resultat, og jeg tror også, det kan siges, at man har lagt sig lidt i underkanten, for at man kunne være helt sikker på, at søfolkene ikke fik en højere skat som følge af dette særlige system.

Spørgsmålet om aktiverne og forståelsen heraf vil jeg gerne have lov til at vende til bage til. Det er således, at der alligevel nødvendigvis må være et udvalgmøde mellem anden og tredje behandling, fordi der er kommet ting frem til udvalget, efter at betænkningen var trykt.

Jeg kan sige på forhånd, at med hensyn til det sidste spørgsmål, hr. Johan Asmussen rejste om definitionen af begrebet sømand, er det min mening, at man skal være positivt indstillet over for en løsning for de folk, der kun har en lille andel i skibene.

Hermed sluttede forhandlingen.

Ændringsforslagene nr. 1 og 2, § 1, således ændret, ændringsforslag nr. 3, § 2, således ændret, og lovforslagets overgang til tredje behandling *vedtoges* uden afstemning.

Formanden: Lovforslaget går nu til fornyet behandling i udvalget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Anden behandling af forslag til lov om bygningsfredning.

(Første behandling af lovforslaget (nr. 112) findes i tidenden sp. 3558, udvalgets betænkning i tillæg B. sp. 857).

Der var stillet 6 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer, ændringsforslagene og spørgsmålet om lovforslagets overgang til tredje behandling sattes til forhandling under ét.

Andreas Hansen: Efter at det foreliggende lovforslag nu har været behandlet i to folketingsår, er udvalget nået dertil, at et stort flertal kan indstille lovforslaget med de ændringer, som kulturministeren har foreslået og udvalgsflertallet har tiltrådt, til vedtagelse. Jeg skal derfor på mit partis vegne foreslå at stemme for ændringsforslagene under nr. 1, 2, 4 og 6 og stemme imod de ændringsforslag, som et mindretal, hr. Poul Dam, har stillet under nr. 3 og 5.

Jeg anbefaler lovforslaget med disse ændringer til vedtagelse.

Per Møller: Under behandlingen af bygningsfredningsproblemet har to spørgsmål været fremherskende i debatten.

Det ene gælder selve den sag, der jo er hovedsigtet med en sådan lovgivning: at skabe så gode vilkår som muligt for en bevarelse af de gamle bygninger, der ud fra et æstetisk og kulturhistorisk synspunkt må betragtes som nationale mindesmærker.

Det andet spørgsmål, der har været langt fremme, har drejet sig om sikringen af ejernes rettigheder, om en rimelig hensyntagen til de folk, der ejer bygninger, der er blevet fredet. Nu er der vel ikke tvivl om, at i langt, langt de fleste tilfælde afvikles samarbejdet mellem ejerne og det særlige bygningsyn, der administrerer lovgivningen, på en harmonisk og gnidningsfri måde. Imidlertid er der jo fra det sidste par år eksempler på, at ejere har følt deres interesser trådt lovlig nær. Der har været et par sager, som har påkaldt stor opmærksomhed, og hvor man fandt, at der havde været tale om en tilsidesættelse af rimelige ejerinteresser. På den baggrund har denne side af problemet været drøftet stærkt. Tanken om et særligt ankenævn har været bragt frem. Fra venstres side havde vi megen principiel forståelse for denne mulighed. På den anden side finder vi også, at de ændringer, som lovforslaget nu undergår, er udtryk for, at man indarbejder et langt bedre værn for ejerinteresser, end man har haft det før. Hermed tænker jeg bl. a. på den nøjagtige præcisering af, at de to nye medlemmer i det særlige bygningsyn skal være ejere eller brugere af fredede ejendomme. Denne nye bestemmelse sikrer, at de nye medlemmer af det særlige bygningsyn til bunds kender ejernes synspunkter og pro-

[Per Møller.]

blemer. Jeg tror, det i praksis vil vise sig at være en fordel for hele bygningsfrednings-sagen, at dette spørgsmål bliver løst på denne måde.

Der er også andre ændringsforslag til lovforslaget med samme sigte, og dem tillægger vi i venstre så stor betydning, at vi med disse ændringer vil anbefale at stemme for lovforslaget.

Det første spørgsmål om, hvordan man nu bedst muligt kan sikre en bevaring af disse fredede bygninger, finder vel ikke sit endelige svar og sin fuldstændige afklaring gennem den ændring og modernisering af bygningsfredningsloven, der nu sikres, for forholdene for de fredede bygninger påvirkes af forskellige andre love, huslejeloven, saneringsloven og andre, og det, man formentlig i de kommende år skal have opmærksomheden henvendt på, er, hvorledes disse andre love kan tilpasses det formål, der står i forgrunden i selve bygningsfredningsloven.

Til slut kun et enkelt lille spørgsmål, som også har en vis berøring med ejernes interesser, nemlig på hvilken måde man for øjeblikket og i fremtiden vil kunne orientere ejerne om, hvad der er deres rettigheder og pligter i henhold til bygningsfredningsloven og hele den administration, der i øvrigt vedrører fredede ejendomme. Det hedder i instruksen til det særlige bygningssyn, at ejeren af en fredet ejendom skal have tilsendt et eksemplar af loven, når hans ejendom er blevet fredet. Det synes jeg er en rigtig og rimelig bestemmelse, men vi må dog vist se i øjnene, at man ikke hermed opfylder det formål, man sigter på. Vi må vel med skam erkende, at de love, vi vedtager her i tinget, ikke er således formet, at alle normalt læsevante og velbegavede folk er i stand til at læse dem med sikker forvisning om, at de har forstået alt, hvad det drejer sig om.

Jeg tror derfor, der var brug for og vil bede kulturministeren overveje muligheden for, at der blev udarbejdet en mere jævn formet og mere fuldstændig redegørelse til ejerne om, hvad der er deres rettigheder og deres pligter. Og her er det jo ikke nok blot at redegøre for, hvad selve bygningsfredningsloven indeholder; også de bestemmelser kunne sikkert tydeliggøres i en sådan vejledning, men derudover vil det være rime-

ligt at pege på de andre bestemmelser, der gælder for fredede ejendomme — jeg tænker på reglerne om fritagelse for statsbygningsskat, fradragsreglerne ved reparationsarbejder, og hvad der ellers hører hjemme i denne sammenhæng. Jeg synes, det ville være en rimelig og betryggende service over for ejerne af fredede ejendomme, om man sikrede, at de fik en sådan vejledning, at de havde et fuldstændigt indtryk af, hvad det betød for dem i praksis at eje en fredet ejendom.

Med disse bemærkninger skal jeg så anbefale at stemme for de af flertallet tiltrådte ændringsforslag og stemme imod mindretallets ændringsforslag, som, hvis de blev vedtaget, ville sønderslå hele det mønster, hvis værdi jeg netop har fremhævet.

Lembourn: Når det konservative folkeparti kan stemme for forslaget til en bygningsfredningslov i den form, det nu vil få, er det, fordi det efter vore synspunkter er undergået en betydelig forbedring i forhold til det forslag, som blev fremsat i sidste folketingssamling, og også mindre forbedringer i forhold til den formulering, som lovforslaget havde ved fremsættelsen i denne samling.

Det endelige resultat er jo udtryk for et kompromis. Vi kunne have ønsket, at de to repræsentanter for ejerne og brugerne, som nu skal være med i bygningssynet, for landets vedkommende var blevet valgt af landbrugets organisationer og for bymæssige områder af grundejerforeningerne, men vi har afstået fra at holde fast ved dette ønske bl. a. også af den grund, at man må vedgå, at grundejerforeningerne ikke fuldt ud dækker samtlige bymæssige områder. Vi kunne også have ønsket et ankenævn indført, men dette ønske har vi afstået fra især i betragtning af, at instruksen er blevet forbedret med hensyn til oplysning over for ejerne, således at vi kan være ret sikre på ikke i fremtiden at komme ud for misforståelser mellem ejerne og bygningssynet.

Under udvalgsbehandlingen har det været drøftet, hvorledes man kunne gennemføre en rotation i bygningssynet, og ministeren har givet tilsagn om, at man i fremtiden gennem den måde, man administrerer beskikkelserne på, vil prøve at gennemføre en sådan rotation. Jeg er klar over, at det ikke

[Lembourn.]

gælder bygningssynets formand, som jo er født formand. Dette ønske, som blev fremsat fra konservativ side, er begrundet i, at det er et normalt princip i institutioner og råd, som skal foretage æstetiske afgørelser, at der bliver mulighed for, at nye synspunkter inden for de æstetiske områder kan blive repræsenteret, og jeg har forstået det sådan, at denne rotation samtidig skal foregå sådan, at man ikke mister kontinuiteten i bygningssynets arbejde.

De ændringsforslag, som socialistisk folkeparti har stillet, må jeg tilråde at stemme imod. Jeg tror, at socialistisk folkeparti har gjort sig skyldig i en fejltagelse med hensyn til, hvorfor venstre og det konservative folkeparti ønskede ejerne og brugerne repræsenteret i bygningssynet. Det er ikke alene for at beskytte ejendomsretten, men også for at gøre bygningsfredningssagen populær. Hvis man formulerer en bygningsfredningslov sådan, at de, der ejer og bruger de fredede ejendomme, føler, at loven er rettet imod dem, bliver det umuligt at gennemføre en bygningsfredning; kun hvis det kan ske i samarbejde mellem ejerne og brugerne og bygningssynet, bliver bygningsfredningssagen så populær, at den kan realiseres.

Vi kan altså ikke stemme for disse ændringsforslag, men kan anbefale, at stemme for de af kulturministeren foreslåede ændringer.

Svend Haugaard: Det er helt afgjort i samfundets interesse, at det størst mulige antal historisk og æstetisk værdifulde bygninger bliver fredet og dermed sikret bevarelse. Det er også helt klart, at der må herske ret stramme regler, så en eventuelt uforstående ejer ikke kan tilsidesætte fredningens interesser; og det krav mener jeg bliver helt opfyldt med det foreliggende lovforslag. På den anden side kan en fredningssag se forskellig ud, når den ses fra det særlige bygningssyns, og når den ses fra ejers synspunkt.

Da fredningsbestemmelserne er ret stramme, hvad jeg er enig i at de skal være, er det rimeligt, at ejere og brugere af fredede ejendomme, som det nu sker, bliver repræsenteret i det besluttende udvalg. Jeg føler mig overbevist om, at denne nyordning vil give bedre forståelse mellem frednings-

myndighederne og dem, der i det daglige forvalter de fredede bygninger. Dermed opnås også, tror jeg, det meget vigtige at sikre fredningens gode omdømme i befolkningen.

Der kunne fortsat landet over rejses mange særdeles velbegrundede fredningssager, blot vi havde de nødvendige økonomiske midler; fredningsbestemmelserne og de dermed følgende krav om bevaring og vedligeholdelse af en bygning kan i mange tilfælde være en betydelig økonomisk belastning og vil blive det yderligere med den stigende prisforskel på maskinelt og håndudført arbejde. Det er rimeligt, at samfundet i stigende grad er med til at afholde de udgifter, som fredningsbestemmelserne medfører. Jeg tvivler på, at det i loven afsatte beløb på langt nær er tilstrækkeligt hertil foruden til de mange særdeles velbegrundede nye fredninger. Der vil antagelig hurtigt blive brug for lovens revisionsbestemmelse, § 16, stk. 3, angående beløbets størrelse, foruden for udnyttelse af mulighederne for bevilling af beløb på de årlige finanslove.

Som helhed kan jeg imidlertid anbefale lovforslaget med de af ministeren stillede ændringsforslag, hvorimod jeg må afvise mindretallets ændringsforslag og anbefale at stemme herimod.

Jeg føler i øvrigt trang til at sige ministeren tak for den, synes jeg, store forhandlingsvillighed, han har udvist i denne sag.

Poul Dam: Jeg kan straks erklære mig uenig med hr. Svend Haugaard, der sluttede med at takke ministeren for hans forhandlingsvenlighed. Jeg skal ikke betvivle den forhandlingsvenlighed, jeg mener bare ikke, der har været noget at takke for i dette tilfælde. Jeg mener nemlig, at der undervejs er sket ændringer i lovforslaget, ganske særlig når man sammenligner med lovforslaget fra sidste år, som har forflygtiget forslaget.

Hr. Per Møller nævnte, at der måtte tages et dobbelthensyn ved denne lovgivning, dels et hensyn til de nationale, historiske, kunstneriske værdier, dels et hensyn til ejerne. Jeg forstår ikke helt, hvorfor det så skulle være nødvendigt at gennemføre en strammere lovgivning, en mere ejervenlig lovgivning, end den, der blev gennemført i 1918 under aktiv medvirken af de konservative og venstre. Det var i samlingen

[Poul Dam.]

1917-18 landstinget, der behandlede sagen først med hr. Godskesen som ordfører for udvalget, og hvis denne hædersmand ikke var en sand repræsentant for ejerinteresser, ja, så må ejerne altså glæde sig over, at der nu er kommet virkelige beskyttere af den private ejendomsret i folketinget, og at der er en så stærk sympati for disse fra regeringens side. Det er ganske vist små ting, det drejer sig om, men de viser alligevel, hvor meget oppositionen kan få regeringen med til, når bare man gør det tilstrækkelig fikst og vedholdende.

Det første ændringsforslag, jeg har stillet, går i al sin enkelhed ud på en tilbageføring af reglerne om det særlige bygningsyn til de regler, som ministeren selv foreslog, da lovforslaget var til behandling i tinget sidste år. Det særlige bygningssyns opgave er jo at give indstilling om, hvilke bygninger der er fredningsværdige; fredningen foretages derefter på ministerens almindelige ansvar. Det synes væsentligt, at bygningssynets arbejde kan foregå ganske uden indblanding af uvedkommende synspunkter, og med uvedkommende synspunkter må jeg mene sådanne, der ikke er begrundet i en særlig sagkundskab med hensyn til det område, der her er tale om, altså med hensyn til bygningernes arkitektoniske, historiske og øvrige kulturelle værdi. Jeg tror, det ville være bedre at fastholde de gamle regler for bygningsynet; der har ikke været vanskeligheder med administrationen på noget tidspunkt hidtil, i hvert fald ikke før sagen begyndte at blive behandlet her i folketinget sidste år.

Mit andet ændringsforslag er forholdsvis teknisk og drejer sig om fredninger i klasse B. Jeg mener her, at det vil være rigtigt, at alle facader bliver beskyttet på samme måde som de facader, der vender mod vej. Den gamle formulering med facader mod gade hænger jo sammen med en situation, hvor gadenettet var noget meget konstant. I vore dage sker der så mange gadeomlægninger, at man meget let kan komme ud for, at en facade til gården pludselig viser sig at blive gadefacade, og så kan det derved måske vise sig, at der er sket afgørende skade på en bygning, som man altså har anset for fredningsværdig i klasse B.

Jeg ved ikke, hvor megen tilslutning jeg

kan få til disse ændringsforslag, men jeg vil gerne understrege, at ændringsforslagene først og fremmest tjener det formål at gøre loven om bygningsfredning bedre, gøre den til en lov, som i højere grad kan bidrage til at beskytte de gamle bygninger, som vi ønsker fredet, og som man fra sagkyndig side virkelig finder værdig til det.

Iver Poulsen: De uafhængige kan tiltræde ændringsforslagene nr. 1 og 2, men ikke ændringsforslag nr. 3.

Ændringsforslag nr. 4 forekommer mig lidt ejendommeligt. Jeg har måske misforstået det, men når man foreslår ordene „mod offentlig gade, vej eller plads“ erstatet med ordene: „mod gade, vej eller plads i bymæssige bebyggelser“, er det så ikke rigtigt, at de fredede bygninger ude i de rene landdistrikter vil falde uden for dette lovforslag? Hvis der f. eks. i et rent landdistrikt, hvor der ikke er bymæssig bebyggelse, er en landevejskro eller en gammel købmandsgård, der er fredet, da er facaden på sådanne efter dette lovforslag ikke beskyttet. Sådan kan jeg da kun opfatte det, og det vil sige, at der foreligger en fristelse for fredningsmyndighederne til at gennemføre en A-fredning, hvor man måske kunne nøjes med en B-fredning, der ikke er så stærk, så kraftig som en A-fredning. Jeg vil gerne have at vide, om jeg har misforstået dette her, eller om forholdet virkelig er, at hvis man gennemfører dette ændringsforslag, overlades B-fredede bygningers facader faktisk til sig selv og tilfældigheder ude i rene landdistrikter uden for bymæssige bebyggelser.

Ændringsforslag nr. 5 vil vi stemme imod, og ændringsforslag nr. 6 kan vi stemme for.

Ministeren for kulturelle anliggender (Sølvhøj): Jeg vil gerne takke udvalget for det positive arbejde og for den kompromisånd, som har gjort sig gældende undervejs.

Jeg kan ikke være enig med hr. Poul Dam i, at det sikringsarbejde, som loven tilsigter, er blevet forflygtiget eller svækket. Det er jo netop sådan med et sikringsarbejde af den art, at det må bygge på et tillidsforhold mellem borgere og administration, og er der den mindste tvivl om, at dette tillidsforhold fungerer tilfredsstillende, bør der være kauteler, der virkelig

[Ministeren for kulturelle anliggender.]
sikrer denne tillid, og det mener jeg man har opnået ved de kompromiser, som nu indgås.

Hr. Per Møller var inde på, at man måske burde udarbejde en jævnt formet og udtømmende redegørelse eller vejledning vedrørende rettigheder og pligter for de folk, som ejer fredede bygninger. Jeg kan ganske dele præmisserne for dette ønske, og jeg vil bede det særlige bygnings-syn om at udarbejde en sådan redegørelse, som man kan sende ud; for det er selvfølgelig ikke enhver beskåret at kunne fange dybden i en lov som den, der her formodentlig kommer til at foreligge.

Hr. Lembourn var inde på rotations-spørgsmålet. Det er selvfølgelig ikke helt ubetænkeligt, fordi det drejer sig om rets-afgørelser over for borgerne, og i sådanne tilfælde er det jo meget vigtigt at kontinuiteten og ensartetheden kommer ind i billedet, men vi vil respektere det ønske, der er blevet fremsat. Man kan vel stille det spørgsmål, om ikke landsdommeren, den landsdommerkvalificerede, ligesom rigs-antikvaren måske burde repræsentere kontinuiteten; men i øvrigt er jeg enig i, at rotationen, hvorved man skifter et medlem ud hvert fjerde år, netop vil tjene den tillid, som vi alle forsøger at underbygge i forholdet mellem borger og administration i dette fredningsarbejde.

Hr. Svend Hugaard var inde på, om beløbsstørrelsen nu var tilstrækkelig; det har været strejft nogle gange, og jeg må herom sige, at der i hvert fald er opnået en klar forbedring, hvis dette lovforslag bliver vedtaget, og at der jo er tale om en betydelig fleksibilitet, idet bevillings-myndighederne kan træde til, hvis større fredningsarbejder ikke kan overkommes inden for finanslovrammen og inden for de beløb, som den foreliggende lovgivning stiller til rådighed. Vi har nylig i forbindelse med et stort fredningsarbejde på en af landets højskoler kunnet se, at bevillings-myndighederne ser med forståelse på sådanne større sager.

Endelig vil jeg sige til hr. Iver Poulsen, at hensigten med den foreslåede ændring, som det ærede medlem især var inde på, altså vedrørende forholdene på landet, sådan set er at gardere herregårde og andre større

bygninger, som har et meget betydeligt område — måske skov, måske en stor sø eller sådan noget lignende — mellem sig og offentlig vej. Det er, for at de ikke umiddelbart skal rammes af de strenge retsvirkninger af B-fredningerne, at vi har foreslået denne ændring. Jeg mener, at der ikke kan være tvivl om, at loven i øvrigt skal læses sådan, at landevejskroer og andre, der ligger ud imod den bymæssige bebyggelse, som forekommer i landsbyer, skal være beskyttet på samme måde som i de egentlige bydistrikter. Jeg håber, at jeg med denne forklaring har beroliget hr. Iver Poulsen vedrørende denne ændring.

Jeg takker for udvalgets indstilling og håber, at denne lov virkelig kan tjene bygningsfredningsarbejdet i mange år.

Iver Poulsen: Nej, kulturministerens redegørelse beroligede mig ikke. Når der i bemærkningerne til ændringsforslag nr. 4 står:

„For at undgå disse tvivlsspørgsmål foreslås facadebeskyttelsen indskrænket til kun at omfatte bygninger i bymæssig bebyggelse“,

kan jeg i hvert fald kun opfatte det således, at — som jeg nævnte før — en landevejskro eller en gammel købmandsgård, der ligger direkte op ad en vej, ikke er omfattet af lovens bestemmelser om B-fredning. Er den opfattelse forkert?

Ministeren for kulturelle anliggender (Sølvhøj): Jeg kan kun beklage det, hvis hr. Iver Poulsen fortsat har den opfattelse, at beskyttelsen er utilstrækkelig. Jeg kan kun sige, at både for udvalgets medlemmer og for mig har der ikke været tvivl om, at beskyttelsen forelå, således som jeg nævnte det her fra talerstolen for et øjeblik siden. Jeg tror ikke, man behøver at være ængstelig for, at formuleringen i ændringsforslaget skal svække B-beskyttelsen i landsbyer.

Hermed sluttede forhandlingen.

§§ 1 og 2
vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 3
forkastedes med 120 stemmer mod 6.

Ændringsforslagene nr. 1 og 2, § 3, således ændret, og §§ 4 og 5 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 5 forkastedes med 120 stemmer mod 7.

Ændringsforslag nr. 4 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 6 vedtoges med 121 stemmer mod 7.

§ 6, således ændret, og §§ 7-21 vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden: Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse imod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Anden behandling af forslag til lov om tatoivering.

(Første behandling af lovforslaget (nr. 123) findes i tidenden sp. 3579, udvalgets betænkning i tillæg B. sp. 971).

Der var stillet 3 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer, ændringsforslagene og spørgsmålet om lovforslagets overgang til tredje behandling sattes til forhandling under ét.

Camma Larsen-Ledet: Som det fremgår af betænkningen over forslag til lov om tatoivering, har udvalget holdt 4 møder og herunder haft samråd med justitsministeren.

Overlæge Michael Pers fra rigshospitalets plastikkirurgiske afdeling og overlæge Tor-

ben Jersild fra Københavns fængselsvæsen har haft foretræde for udvalget, der endvidere har modtaget overlæge E. Juel Henningsen fra sundhedsstyrelsen. Endvidere har tre praktiserende tatoivører fra Nyhavn, de herrer Peter Pedersen, Ole Hansen og Leif Hvolby, haft foretræde.

Bortset fra min partifælle hr. Jørgen Peder Hansen indstiller udvalgets medlemmer, at § 1 vedtages her ved anden behandling. Heri står:

„Den, der tatoiverer en person under 18 år, straffes med bøde eller hæfte, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.“

Som tilføjelse foreslår udvalget, tiltrådt af justitsministeren, at der til § 1 føjes et stk. 2, som lyder:

„På samme måde straffes den, der tatoiverer en person i hoved, på hals og på hænder.“

Hermed giver lovforslaget — hvis det vedtages, vel at mærke — et generelt forbud mod tatoivering de nævnte steder, hvilket må tillægges betydning, da det har vist sig, at almindeligt synlige tatoiveringer kan virke diskriminerende ved stillingsansættelse, ligesom de kan volde store vanskeligheder bl. a. i et resocialiseringsarbejde inden for børne- og ungdomsfor sorgen og også inden for fængselsvæsenet.

Så vidt er udvalget enigt bortset fra som nævnt hr. Jørgen Peder Hansen. Men her hører så til gengæld også enigheden i udvalget op. Lovforslagets § 2, der foreskriver almindelig butikslukketid for erhvervsmæssig tatoiveringsvirksomhed, kan ikke samle et flertal, end ikke et flertal blandt min egen gruppes medlemmer i udvalget. De frie kræfters spil bolttrer sig særligt i denne sag.

Skulle § 1 med de to stykker blive vedtaget i folketinget, er der skabt dækning for det, jeg bad om i mit spørgsmål til justitsministeren den 20. oktober sidste år fra denne talerstol. Men jeg havde gerne set lovforslagets § 2, der foreskriver almindelig butikslukketid for erhvervsmæssig tatoiveringsvirksomhed, gennemført også, for tatoivering er en meget alvorlig sag. Her er tale om en vare, som kræver megen omtanke, inden den købes, og ved at flytte tatoivørernes arbejdstid til dagtimerne indskrænker man ikke den frie adgang til